

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

הא בגין דאפקריה באפי
שלישה ואינו יב"ח
אחור בו. ודמי כאלו דמי
לרשות זכה והא דלמי ליה
דלמי הפקר עד דלמי
לרשות זכה באפי מרי
דיכול לחזור בו דלמי ר' יוחנן
כפי שנים שנים איכא
למיטת המלאי וגם סתם
הפקר מוטיל אפי' סתם
כפי שלשה: רבי יהושע
בן אבון דבר תורה
אפי' באחד ויהי הפקר.
כדי יוסי ורבי יהושע בן
לוי כרענן וכן המורה היו
הפקר לאלתר וזו היא
כפ"ח ללעיל דמדאורייתא
אמר רבי יוסי דלא היו
הפקר אבל לרבי' ללעיל
מזי סבר כ"י יוסי דלא
פליג א"י יוחנן מרי (אלא).
מהכא שפעין לדיקא
[בפקקעות הוא יושין]
רמזות אבל כמטלטלין היו
הפקר לאלתר אפי' כפי
שנים ואפי' לפרוץ אפי'
הלכתא כ"י יהושע בן לוי
דקיימי רבנן כוונתיה ועוד
ר' יהושע בן לוי ור' יוחנן
הלכה כרבי יהושע בן לוי
בכל מקום לשון רבי ר"ח
מדפקקין כ"י תלמה
השחר (ברכות פא:) דלית
(ליה) הלכתא כוונתיה אלא
במי והסם מפרש ליה אבל
באמריו הלכתא כוונתיה
דכ"י יהושע בן לוי דלא
מליץ תלמה מדרבנן אלא
בני מעשה ודפרישות
טעמא שלא יפקיעו
ממעשר אבל לא להפקיר
כלי בשנת שלא יעבור על

ואיבעית אימא כי פליג ר' יוסי עליוהו דרבנן דלמרי לא היו
הפקר (א): **כגון דלא אפקריה אלא באפי מרי** ואלהכי הכי קמתי ר'
יוסי במתניתין דלמרי דלא היו הפקר כל זמן דלא אמר ליה זוכה אבל
זוכה ובי קמתי דפטור מן המעשר
דאפקריה באפי זי תלתא: ור'
יהושע בן לוי אמר דבר חורה אפי'
כחד היו הפקר דלע"ג דלא הגיע
לרשות זוכה היו הפקר לאלתר:
ומה טעם אמרו כו' ושנים מעדין.
דלא ליכא אלא מרי כי זכי מד מאן
מעיד עליה דהנה הפקירו ולעולם
לאלתר היו הפקר והיינו כרענן דרבי
יהושע בן לוי סבירא ליה כרענן:
הדרן עלך אין בין המודר

איבעית אימא הא דאפקריה באפי תרין והא
דאפקריה באפי תלתא **דאמר ר' יוחנן** משום
רבי שמעון בן יהוודק כל המפקיר בפני
שלישה היו הפקר בפני שנים לא היו הפקר
ור' יהושע בן לוי אמר דבר תורה אפילו
באחד היו הפקר ומה טעם אמרו בשלישה
כדי שיהא אחד זוכה ושנים מעדין:
הדרן עלך אין בין המודר

ואיבעית אימא הא דאפקריה באפי מרי הא דאפקריה באפי
תלתא. כלומר הך ממתנתא נמי דהמפקיר את כרמו
כר' יוסי אמר דעד כאן לא קאמר ר' יוסי דמפקיר יכול לחזור
בו אלא דאפקריה באפי מרי כלומר שפי' שם שלשה דומיו
דמתניתין דקמתי דלזין עמהם אחר
זכה בלמוד הוא דלמרי ר' יוסי
דסבירא ליה דכל כי ה"ג הפקר
כמתנה דעד דלמי לרשות זוכה לא
נפיק מרשות מפקיר. וטעמיה משום
דלזין עמהם אחר א"י לייכא כהדיה
אלא מרי אדעתא דחד דמהנך בלמוד
אפקריה דכל כי מרי לייכא קלא משום
הכי דמי למתנה דכי היכי דמתנה
לא מפיק ליה מרשותיה אלא אדעתא
דלזין ה"י הכא לא מפיקר אלא
אדעתא דלזין כי אדעתא דחד
למתנה זה ליתא דמי. ומתני'
דמפקיר את שדהו כ"י הא הפקר מתוקמה ומשום הכי קמתי דעד שלל זכה צין הוא צין אחר יכול לחזור בו אבל הך ממתנתא
דמפקיר את כרמו מתוקמה דאפקריה באפי תלתא וכל היכא דליכא תלתא אושא מילתא דכוליה ואדעתא דכולי עלמא אפקריה ולא דמי כלל
למתנה הלכך אפי' דמתנה עד דלמי לרשות מקבל לא נפיק מרשות זוכה זה הפקר כי האי אפי' ר' יוסי מודה דלאלתר נפיק מרשותיה:
דאמר ר' יוחנן כל המפקיר בפני שלשה הוא הפקר. משום דאדעתא דכוליה עלמא אפקריה: **כפני שנים לא היו הפקר**. דכיון דליכא
קלא אדעתא דלידה בלמוד אפקריה דמי למתנה. כן נראה לי פירושא דשמעתא כולה ויש צננה שכתבתי קצת דברים שלמדתי מדברי
הראשונים וזכרונם לברכה: והך סוגיא כולה למאי דסלקא דעמיה מעיקרא דטעמא דרבי יוסי משום דקסבר הפקר כמתנה אמר
ור' יוחנן דלמרי הכי לעיל [מג.] הא איתומז וכיון שכן למסקנא דלעיל אדמיח לה כל הך סוגיא ונקטינן לפירושא דלמרי דמפקיר את שדהו
אוקמתא דעולא דכונה רבנן היא ור' יוסי נמי היא דר' יוסי לא פליג עלייהו דרבנן כדכ"י דהפקר כלל והיינו טעמא דסיפא דקמתי
דעד שלא זכה צין הוא צין אחר יכול לחזור בו משום דכיון דשבע ושנה לא שכיחן לא נפיק מרשות מפקיר עד דלמי לרשות זוכה
וכולה דפרישית לעיל: ולענין הלכה בלוגמיהו דר' יוחנן ור' יהושע בן לוי נקטינן כ"י יהושע בן לוי דאמר דבר תורה אפי' באחד
היו הפקר ומה טעם אמרו בשלשה כדי שיהא אחד זוכה ושנים מעדיים הילכך מדברי סופרים אינו הפקר עד שיפקיר בפני שלשה
וכן כתב הרמב"ם ז"ל בפ"ב מהלכות נדרים (הלכה טו):

הדרן עלך אין בין המודר

וכן כתיב על שיתם כלים וכן בהמות לא יעשו מעשר אלא כדפריש ביה לזין עממו שפיר דמי דלמרי פ"ק דשבת (דף י"א:) גבי לים דמפקר אפקריה וסתמא קאמר ככל עניינים: הדרן עלך אין בין המודר

פירוש הרא"ש

איבעית אימא הא דאפקריה באפי מרי ור' יהושע בן לוי ור' יוחנן מרי ור' יוסי דלא אפקריה אלא באפי מרי ואלהכי הכי קמתי ר' יוסי במתניתין דלמרי דלא היו הפקר כל זמן דלא אמר ליה זוכה אבל זוכה ובי קמתי דפטור מן המעשר
דאפקריה באפי זי תלתא: ור' יהושע בן לוי אמר דבר חורה אפי' כחד היו הפקר דלע"ג דלא הגיע לרשות זוכה היו הפקר לאלתר:
ומה טעם אמרו כו' ושנים מעדין. דלא ליכא אלא מרי כי זכי מד מאן מעיד עליה דהנה הפקירו ולעולם לאלתר היו הפקר והיינו כרענן דרבי יהושע בן לוי סבירא ליה כרענן:
הדרן עלך אין בין המודר

הך חששא גופא בשלמא אי מוקמת רישא רבנן נישא דנענין שלשה ימים כדי שיתפרסם ההפקר כדפרישית לעיל אלא כיון דמוקמת לה כרבי יוסי ואמר שלשה ימים עקריה רבנן למשע גזירת מתנת בית חורין ואוקמוה אדאורייתא משום דלא משתכח מורת הפקר ואפי' לאפרושי מן החיוב על הפטור אפילו מיום ראשון נמי הוא לן למיטת ליה כי עיקר זכיית הפקר הוא מן שלשה דלא שכיח שיעמוד ג' ימים בלא זכיה וזיה לזין תלמן כדבר המלאי ושכיח: אמר רבה **כפני הרבאין** ב' פ' מה שנתון שלשה ימים לא היו הפקר לאו משום גזירת מתנת בית חורין דלי הוה טעמא משום גזירת היינו מפקיעין אותה גזירה משום חשש שלא משתכח מורת הפקר כמו שאנו מפקיעין אותו לאחר ג' אלא בתוך ג' ימים לא היו הפקר מדאורייתא מפני הרמאין שלא נמסר הדבר אלא לחכמים דעיקר הפקר ילפיון משביעית כדדרש בירושלמי והשביעית שמעטנה מה תלמוד לומר וטעמיה יך נעשה אחרת שהיא כו' ואינו וזו הפקר מה וזו לעניים ולעשירים אף זו כי' וכשביעית לית בה רמאות והיכא דליכא למיטת לרמאות כגון בתוך שלשה לא היו הפקר אבל מדאורייתא לא היו הפקר כיוס מילתיה דרבה היא וכיון דמדאורייתא חייב במעשר משום שלא משתכח מורת הפקר לא מפקיעין ליה ורבי יוסי אוסר במתני' תוך ג' מן המורה ולאחר ג' משום גזירת מתנת בית חורין: ור"ל **אמר ר' יעקב** מן החיוב ע"ה הפטור ב' כי' מוקמת לה כרענן ותוך ג' חייב לעשר מדרבנן שלא נפרסם ההפקר כדפרישית לעיל וכי מוקמת לה כרבי יוסי ועד שלא זכה בו אחר חייב לעשר משום גזירת מתנת בית חורין נישא דלמרי אתי לעשורי כו': **דאמר ר' יוסי** כי' בעשרת עשר ביניה ובה. ויותר משו חמשים לרבנן משום שלא נפרסם ההפקר ואמו למימר קא אכל עובל ור' יוסי משום גזירת מתנת בית חורין ממה שחשו דלמרי אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור: **בש"מ אע"פ**. רבנן קמתי לה ופטור מן המעשר מדאורייתא לאלתר אלא לר"ל דלמי יוסי לא היו הפקר מן המורה תוך ג' ימים אמאי פטור מן המעשר: **איבעית אימא** הא דאפקריה באפי מרי ב'. דטעמא דר' יוסי דלא היו הפקר מן שלשה משום דליכא למיטת לרמאות וכיון דאפקריה באפי תלתא אדעתא דהדבר מפורסם לכל ליכא למיטת לרמאות ואי כמו הפקר לאחר ג' הלכך לאלתר היו הפקר: **המפקיר בפני ב' א"י** הוא הפקר: **לאלתר**: דבר תורה **אפילו** באחד היו הפקר. לאלתר כרענן: ובה בעם אמרו ב' ב'י' שיהא אחד זוכה ושנים מעדין. ומתוך זה ירא בעל הבית להפקיר כדי להפקיע ממעשר וק"ל בכל מקום הילכתא כרבי' לנגיה דר' יוחנן הלכך היו הפקר מן המורה אפילו באחד והר"י אפילו ביה לזין עממו הלכך בשנת כ"י להפקיר כליו שלא יעבור על שיתם כליו וכן בהמותו אם השאלה לעבוד כוכבים ולא החזירה לו קודם השבת אפילו ביה לזין עממו:
הדרן עלך אין בין המודר

כב א מ"י פ"ב מהל'
נדרים הלכה טו סג'
לאוק רבנן טו"ע ח"י'
סיומן רבנן ספ"ק י':

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה ואיבעית
אימא דר"ח פ"ב ב' כגון
וכי' ואלהכי קמתי כ"י
ומיבת הכי נתקן:

גליון הש"ס
ג"כ ור' יהושע ב"ל אפר.
ע"פ שבת דף י"ח ע"ב
מח"ה המפקר. ספחים
דף ד ע"ב סת"ה
דמדאורייתא:

א א מ"י פ"ו מהלכות
מדינת הלכה ד סמנ
לארץ רבנן טושיע י"ד
סומן רב טעף א ויור
ש"ע מ"מ סומן קפ:

תוספות

השותפין אמורין איכנס
בחדר. דלדרישה קפדי
ובפרק חוקת הבתים דף
מ: מוקמינן ליה כרבי
אליעזר דלמור דויתור אסור
במודר הנאה: רבי אליעזר
כ"י אמר זה מהלך בדרך
שלו. דקשר דיש ברירה
והאי בדרישה קמהלך והאי
בדרישה קמהלך והאי
בפרק שור שנגח את הפרה
ומיהו ודאי אסור ליה
לשטות פירות בכל הנאה
אבל הלך ככולו מותר
דלמור בכל דוכתא דקמהלך
היינו חלקן:

השותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורים ליכנס להלך. דקסבר האי תנא ויתור אסור במודר הנאה: רבי אליעזר בן יעקב אומר זה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו. אוקימנא בגמרא [מ:]: בחצר שאין בה דין חלוקה אבל בחצר שיש בה דין חלוקה דברי הכל אסור. ובפרק שור שנגח את הפרה (ב"ק דף נ"א): אוקימנא פלוגתמיהו ביש ברירה או אין ברירה דר"א סבר יש ברירה והאי לדנפשיה קא עייל והאי לדנפשיה קא עייל ורבנן סברי אין ברירה. ותמיהו נהי דקא סברי רבנן אין ברירה אמאי אסורין ליכנס לתוך דהא כיון

לחצר שאין בה דין חלוקה היא ואין שותף יכול לכופו את חצירו לחלוק ולא לעכב עליו שלא ליכנס לתוך הארץ הוא יכול לאסרה עליו הא אין אדם אומר דבר שאינו שלו ואפילו נדרו ג"כ אין עומן למה הן אסורים הרי כשכל אחד נכנס לתוך משלו הוא נהנה ולא משל חצירו כיון שאין הלה יכול לעכב עליו וי"ל דהיינו טעמייהו דרבנן משום דכיון דאי אפשר לומר דכל חד קני לכוליה חצר קנין הגוף לעולם דאי [דמר לאו דמר]

וא"ל לומר ג"כ דבשעה שמשתמש בו איגלי מילתא למפרע דבשעת קניה קנה לה להיהא שעתא קנין הגוף דלפניו אלא כל חד מהנך שותפין יש לו לעולם בחצר זה קנין הגוף דהיינו חלקו וקנין שעבוד בחלקו של חצירו שאין הלה יכול לעכב עליו מן הדין אע"ג דלא קני ליה גופא הלכך קסברי רבנן דליתו קנין שעבוד שיש לו על חלקו של חצירו קונמות מפסקיעין אותו ומש"ה אסור דקונמות מפסקיעין מיה שעבוד כדאיתא בסוף מילתין [פ:]: ורבי אליעזר בן יעקב פליג עלייהו משום דסבירא ליה דיש ברירה ומש"ה אמרינן דכל שעה ושעה שנגנב לתוך דנפשיה קא עייל וגוף החצר קניה לו לגמרי לאותו תשמיש שאינו משתמש בה מקנין שעבוד אלא מקנין הגוף שכל שאני יכול לומר שיש לכל אחד קנין הגוף אין ראוי לומר שיהא קנין שעבוד שאין נקרא קנין שעבוד מה שהוא עומד כן לעולם בעל כרחו של כל אחד מהם ורבנן נמי לא דייני ליה כקנין שעבוד אלא מפני שאי אפשר להם לדנוי כקנין הגוף דלפניו ברירה. ובסמוך תראה עוד דעמי ברירה זו. ומכאן נראה לי ראייה ברורה דמשפיר יכול לאסור ביתו על השוכר אע"פ שחלקו בזה הרהשונים וכמו שנכתוב לפנינו בסעיפתא דשמיא אע"ג דמשפיר מדינא לא מצי לעכובי לאידך אפי' הכי מצי אסור ליה בנקונס משום דקונמות מפסקיעין מידי שעבוד ומשפיר נמי בנקונס מפסקיע מידי שעבוד השוכר אפי' היכא שהקדים השוכר דמי שפירותיו למשכיר אע"פ שיש שאין סוברינן כן כמו שנכתוב לפנינו בסעיפתא דשמיא דהא הלא ארץ שותף רכין ליתן דמים לחצירו ואפילו הכי מצי אסור ליה אידך לרבנן מטעמא דכתיבנא דהא בחדירו זה את זה בעיה ולא איפשטא היא בגמרא [מ:]. כן נראה לי ולפנינו נאריך בדין זה בסעיפתא דשמיא: ואיכא דמקשו ביון דפלוגתמיהו דרבי אליעזר ורבנן ביש ברירה ואין ברירה היא דהכי אוקמא רבינא בפרק שור שנגח את הפרה (ב"ק דף נ"א): היכי פסקין בגמרא כר' אליעזר בן יעקב דסבירא ליה דיש ברירה והא בפרק משילין (גיט' דף נ"ג): אסיקנא דכי לית ליה לרבי אשעיא ברירה דלאורייתא אבל דרבנן אית ליה ואפסיקא הלכתא כר' אשעיא אלמא דלאורייתא אין ברירה וקשיא הלכתא אהלכתא. תיך ר"ת ז"ל דהכא הלכה כר' אליעזר ולא מטעמיה קאמרינן דליתו סבר דיש ברירה ויתור אסור במודר הנאה ואין סבירא לן דלפניו אסור במודר הנאה הלכך לאו בחצר שאין בה דין חלוקה בלבד איירי אלא אפי' יש בה דין חלוקה נמי שרי ולפי פי' זה אס נדרו הנאה בפירוש אפי' מדריסת הרגל אסורין ליכנס לתוך. ורבינו יתכן ז"ל לא נראה לו דבריו דלא מתבאר לדמות כמה סתמות שנכתבו במילתין כמאן דלמור ויתור אסור במודר הנאה וכולה פירקין דלעיל דעמיא איל פייך תיך הוא ז"ל דודאי קי"ל כמאן דלמור אפי' דלאורייתא יש ברירה מהא דשמעון והא דאפסיקא הלכתא כר' אשעיא בפרק משילין ממאי דלמור דרבנן יש ברירה בלמוד הוא דאפסיקא הלכתא משום דליתיה היא עיקר פלוגתמיהו התם וראיה לדבר מדתנן במורה צ"ל כל הפסולין גבי מחיר כלב וכן שני שותפין אחד נטל עשרה וטל תשעה וטל תשעה וכלב א' שעם הכלב כולן מותרין שכנגד הכלב כולן אסורין ואקשינן עלה בגמרא ונשקול חד כנגד כלב ולשטריו איך אלמא אפי' דלאורייתא יש ברירה. ולא מחזור דודאי דלאורייתא אין ברירה דהא קי"ל כשמואל דלמור (ב"ק ט"ז): האמין שחלקו לקוחות הן ומחויבין [זה לזה ביובל] וכדפסק רב נחמן כותמיה בפרק השולח (גיטין מה). וטעמא דשמואל משום דקסבר אין ברירה וכליתא דבידי גביטין בריש פרק כל הגט (דף כ"ה). וההיא דתמורה לא קשיא דלא איתבא דהלכתא פריך אלא ליבא דמאן דלמור דאמור דלאורייתא יש ברירה וצריך ליה ברירה בשלמא קא נסבי לה דוכותמיה כהש"ס טו"א. וכי מימא א"כ הדרא קושיא לדוכתא כגון הרב רבנו משה ז"ל בבלותויהו דלא דמיא הך ברירה דהכא לדעלמא דהכא לאו מידי דלא מתבאר האידנא ומתבאר למחר הוא דנימא אהצבירא מילתא למפרע אלא דהשתא הוא דחלר'ו) שאין בה דין חלוקה הוא וכל חד משתמש בכולה וכיון דשותפין יניהו כי האי גוונא הוי תשמישיתיהו מהשתא אמרינן כמאן דעיל דנפשיה הוא ולא משתמש בדחצירה שאם תאסור עליו נמאל זה מניא אותו מחצירו ואין אדם אומר נכסי חצירו על בעליהן וצ"ל האי גוונא איתמר התם בגמרא מדע דהא מיבעיא בעיא לה הכא בהדירו דלמא אפילו רבנן מודו ליה לרבי אליעזר בן יעקב משום דכאנוסוס דמו ולא כל כמיניה דאסור נכסי חצירו עליו זה לשונו ז"ל. ואינו נוה לי דאם איתא מאי לישנא דלפניו ברירה ויש ברירה דלמרינן התם בפרק הפרה הרי אין טעמו של רבי אליעזר בן יעקב משום יש ברירה כלל אלא מפני שאתה אומר שמשעה ראשונה כל החצר קנוי לכל אחד מהם. לפיכך נראה לי דברים כפשוטן דבריה דהכא כברירה דעלמא אלא משום דהך ברירה עדיפא פסקין הכא כר"א בן יעקב מיהו הכא נמי אנו לריכין לברירה דאיגלי מילתא למפרע כברירה דעלמא משום דליכא למימר אהאי חצר כולה דמר דאי דמר לאו דמר ואי דמר לאו דמר אלא הכי קאמרינן שותפין הללו בשעה שלקחו האחר על דעת כן לקחיה שבשעה שישתמש בה אחד מהם תהא כולה שלו לתשמיש ולפי שמשעה ראשונה אין אנו יודעין בזהו יום ובאילו שעה ישתמש בו כל אחד מהם אנו לריכין לברירה לומר שעכשיו שאתה אחד מהם משתמש בה הוצרך הדבר למפרע שמשעה ראשונה קנה אותה כולה לשעה זו ובדאי יכול אדם להקנותה חדש אחד לראובן וחדש אחד לשמעון ובזמן כל אחד ואחד קנוי הוא לו לגמרי דהיינו נכסי לך ואחר כך לפלוני אלא משום דהכא אין זמן כל אחד ואחד ידוע לא מהני אלא למאן דלית ליה ברירה דלמרינן דאיגלי מילתא דמשעה ראשונה קנו לזמנים הללו. וכי מימא א"כ הדרא קושיא לדוכתא דעלמא דאיגלי השתא מאי דלא הוי ידעי לן בשעת קניה היכי פסקין כרבי אליעזר בן יעקב כיון דבעלמא סבירא לן דלאורייתא אין ברירה היינו טעמא משום דברירה דהכא עדיפא מברירה דעלמא דהיינו טעמא דלמרינן בעלמא דלפניו ברירה לפי שאין ראוי שיחול דבר על הספק ולפיכך האומר לקופר כחוב גט לאשתי ולאיהו מהן שאלתה אגרש פסול לגרש בו [גיטין מד:] לפי שיש ספק משעה ראשונה בעיקר הגט לשם מי חל וכן נמי אם בא חכם למורח ערוצי למורח למעמד ערוצי למעמד לא מהני [וערוצי לו:] משום דבשעת קניית העירוב לא היה מתבאר כלל איזה מהן יקנה ולפיכך כיון דבכל חד מהנך עירובי איכא למימר שמה לא יקנה כלל אע"פ שנאמר מכן יתבאר הדבר אין ברירה וכן נמי גבי האמין שחלקו כיון דמשעה ראשונה איכא לספוקי שמה לא יזכה בחלק זה כלל נמאל שהוא ספק גמור משעה ראשונה וכל כיוצא בזה אין ברירה אבל הכא עקרו של דבר מתבאר משעה ראשונה ומיעוטו לאחר מכן לפי שאף משעה ראשונה אין אנו מסופקין שלא יזכה כל אחד מהם בכל גוף חצר זה ואין אנו מסופקין גם כן שמה אפילו יראה לזכות פלוני לא יזכה בה שהרי משעה ראשונה אנו יודעין שעתיד כל אחד לזכות בכל גוף חצר זה ושיזכה בו כל שעה שירצה הלכך כיון שעקרו של דבר מתבאר מתחלתו ומה שהוא מתבאר לאחר מכן שלא נתבאר מתחלה אינו אלא מיעוט דהיינו הזמן שרצה לזכות בגופה של חצר וזכה בה כל כהאי גוונא יש ברירה שאין

השותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורים ליכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו ושניהם

וקא סבר אין ברירה דלימור האי חלקו חצירו עייל והאי חלקו חצירו עייל: ר"א בן יעקב אומר זה נכנס בו. דקסבר יש ברירה: ושניהם

ההוא חלקו חצירו עייל והאי חלקו חצירו עייל: ר"א בן יעקב אומר זה נכנס בו. דקסבר יש ברירה: ושניהם

פירוש הרא"ש

השותפין אמורין איכנס
בחדר. דלדרישה קפדי
ובפרק חוקת הבתים דף
מ: מוקמינן ליה כרבי
אליעזר דלמור דויתור אסור
במודר הנאה: רבי אליעזר
כ"י אמר זה מהלך בדרך
שלו. דקשר דיש ברירה
והאי בדרישה קמהלך והאי
בדרישה קמהלך והאי
בפרק שור שנגח את הפרה
ומיהו ודאי אסור ליה
לשטות פירות בכל הנאה
אבל הלך ככולו מותר
דלמור בכל דוכתא דקמהלך
היינו חלקן:

א א מ"י פ"ו מהלכות
מדינת הלכה ד סמנ
לארץ רבנן טושיע י"ד
סומן רב טעף א ויור
ש"ע מ"מ סומן קפ:

תוספות

השותפין אמורין איכנס
בחדר. דלדרישה קפדי
ובפרק חוקת הבתים דף
מ: מוקמינן ליה כרבי
אליעזר דלמור דויתור אסור
במודר הנאה: רבי אליעזר
כ"י אמר זה מהלך בדרך
שלו. דקשר דיש ברירה
והאי בדרישה קמהלך והאי
בדרישה קמהלך והאי
בפרק שור שנגח את הפרה
ומיהו ודאי אסור ליה
לשטות פירות בכל הנאה
אבל הלך ככולו מותר
דלמור בכל דוכתא דקמהלך
היינו חלקן:

פירוש הרא"ש

השותפין אמורין איכנס
בחדר. דלדרישה קפדי
ובפרק חוקת הבתים דף
מ: מוקמינן ליה כרבי
אליעזר דלמור דויתור אסור
במודר הנאה: רבי אליעזר
כ"י אמר זה מהלך בדרך
שלו. דקשר דיש ברירה
והאי בדרישה קמהלך והאי
בדרישה קמהלך והאי
בפרק שור שנגח את הפרה
ומיהו ודאי אסור ליה
לשטות פירות בכל הנאה
אבל הלך ככולו מותר
דלמור בכל דוכתא דקמהלך
היינו חלקן:

